

PETAK 23. SRPNJA 2010.

FESTIVALSKE novine 7

57. FESTIVAL IGRANOG FILMA U PULI

TRAŽI SE KARTA VIŠE

PARTNER FESTIVALA

Com Kulturist

nit

Šimecki
UTRANJANO PIVO

ALGORITAN

FAVORIT
PIVO

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Vidačković

Producentica
Tanja Miličić

Koordinatorica programa
Nataša Šimunov

Voditeljica Press centra
Sanela Omanović

Voditelji popratnih programa
Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac, Svetlana Barać, Zvonimir Rumboldt, Dado Valentić

Produkcija zabavnog programa
Ela Poljarević

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Vidačković

Urednik Festivalskih novina
Goran Ivanišević

Redakcija:
Sandra Mardešić (zamjenica urednika), Janko Heidl, Daniel Rafaelić, Goran Ribarić, Iva Cikojević, Lucija Mulalić

Službeni fotografi Festivala
Danko Vučinović (voditelj fotoslužbe), Slaven Radolović, Manuel Angelini, Matija Šćulac

Grafička urednica
Irena Musi

Prijelom
Dora Badurina Šuran

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Tomislav Erman

Voditelj marketinga
Sandra Petrović Dishpalli

Urednik web stranica
Goran Ivanišević

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Laginjska 5, p.p. 29
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321
fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr
info@pulafilmfestival.hr

Konferencija za novinare ekipe filma *Majka asfalta*

TKO JE BUDAN U 6 UJUTRO?

Na održanoj konferenciji za novinare predstavljena je ekipa filma *Majka asfalta* Dalibora Matanića. Brojna ekipa zaključila je kako im je rad na filmu bio poseban i iznimno ugodan te se stoga lako zaboravlja velika hladnoća za vrijeme snimanja eksterijera. Redatelj je izjavio kako je želio, u suradnji s koscenaristom Tomislavom Zajecom, prikazati današnji, moderni način života. Trudili su se dočarati životne situacije što realnijima, pa je tako i ideja za film došla iz novinskog članka koji govori o ženi koja je nakon bijega od muža spavala u autu. Direktor fotografije Vanja Černjul naglasio je kako su namjerno boje u filmu isprane i sivkaste kako bi se što vjernije prikazala okrutnost zagrebačkih ulica.

Glumci Marija Škaričić, Janko Popović Volarić, Judita Franković i Krešimir Mikić, uz analize vlastitih likova, zaključili su da su odlično surađivali s

redateljem, te da je proces stvaranja i nadogradnje likova dugo trajao, ali je bio izrazito lagan i inspirativan. Mladi glumac Noa Nikolić rekao je kako je mnogo razgovarao s redateljem, te ustvrdio kako mu se čini da je bolje biti ispred kamere, nego iza nje. Za vrijeme snimanja ništa mu nije bilo teško, a Matanić je sve potvrdio, nadodavši kako je od svih ljudi na setu Noa bio najživlji u šest ujutro.

Producentica Ankica Jurić Tilić istaknula je desetu godišnjicu suradnje s redateljem Daliborom Matanićem te napomenula kako se svijest ljudi u Zagrebu tijekom tog razdoblja izrazito promijenila. Ljudi su postali okrutniji, a empatija prema bližnjemu gotovo nestala. Nada se da će *Majka asfalta*, barem nakratko, probuditi ljudskost u ljudima.

Goran Ribarić

SYLVIA KRISTEL STIGLA U PULU

U Pulu je na svjetsku premijeru filma *Ognjena Sviličića 2 sunčana dana* u kojem tumači jednu od glavnih uloga došla glumica Sylvia Kristel. Premda je glumila u mnoštvu filmova, uloga po kojoj se i danas pamti jest naslovni lik iz filma *Emmanuelle* (1974) kojeg je u karijeri tumačila više puta. Glumila je i u europskim i holivudskim produkcijama, a surađivala je i sa uglednim redateljima (*Alice ili posljednjih bijeg* Claudea Chabrola, 1976). Režirala je kratki animirani film *Topor i ja* (*Topor et moi*, 2004) kojim osvaja Posebno priznanje na

Tribeca Film Festivalu. Filmografija (izbor): *Vjerna žena* (1976), *Privatna poduka* (1981), *Ljubavnik Lady Chatterley* (1981), *Mata Hari* (1985).

REALIZAM I NATURALIZAM

Cilj nam je bio zahvatiti fragment života i prepustiti gledateljima da sami uzmu svoje elemente. Nismo željeli objašnjavati što je bilo prije niti što će biti poslije. I toga smo se cijelo vrijeme držali: u taj smo život samo ušli i iz njega izašli

razgovarao Daniel Rafaelić

U vašim smo filmovima navikli na bogatstvo sadržaja i slojeva. Ovdje je sve ogoljelo.

To je bila ideja: likovi u prvom planu. Realizam, naturalizam. Sve je utemeljeno na stvarnim iskustvima, na novinskim člancima, na nečemu što se uistinu događa oko nas. Cilj nam je bio zahvatiti fragment života i prepustiti gledateljima da sami uzmu svoje elemente. Zanimljiv je u tom smislu bio moj razgovor s rumunjskim scenaristom i redateljem Razvanom Radulescuom koji je žestoki zagovornik principa da se ne objašnjava što je bilo prije niti što će biti poslije. I toga smo

se cijelo vrijeme držali: u taj smo život samo ušli i iz njega izašli. Početna ideja za film bila je puno šira. Bilo je puno priča, jedna prolazna slika otuđena grada. Tijekom vremena prošli smo kroz dosta scenarističkih radionica, lagano sužavali stvar i koncentrirali se na lik Mare koja ne želi pristati na sustav konzumerizma i ostalih doktrina tipičnih za današnje društvo, čiji je izravni nusprodukt lik Milana kojega glumi Krešo Mikić. On je nekakav izbljuvak vremena, čovjek koji se ne može snaći, koji se osjeća osamljenim i otuđenim. Želja za ljubavi, naravno, crta je koja se provlači kroz sve moje filmove.

Mnoge će razveseliti što ste do gola skinuli Janka Popovića Volarića koji je odlično odglumio nedokučivog oca i supruga.

Janko je imao najveću tremu jer mu je to prva glavna uloga u filmu. Nadam se da će se nakon ovoga otisnuti u neke ozbiljnije vode no što su saponice iz kojih ga znamo.

Nakon scenarističkih suradnji s književnicima Matom Matišićem, Robertom Perišićem i Milanom Živkovićem, sada vam je partner Tomislav Zajec.

Tomo Zajec ima afinitet prema nečemu što bi se moglo označiti kao urbani život, a ovo je ipak priča o Zagrebu. Kada

smo prikazivali *Kino Lika*, rekli su nam da to nije tipična slika Like. A ja sam rekao: Čekajte da snimimo film o Zagrebu! Odlučili smo se za analizu grada koji je okićen, a ustvari prilično hladan. Pisce suscenariste pronalazim prema temi scenarija, odnosno filma. U nekim scenarijima imam potrebu ići sam – točno sam osjećao koji je smjer, primjerice, *Tuluma*. U filmu kao što je *Majka asfalta* treba puno raditi, pronaći ravnotežu i zato je dobro da to radi dvoje ljudi, pa čak i netko iz drugog medija kao što je književnost.

Dojmovi s pulskog Festivala?

Sjećam se kada sam 1998. bio na Festivalu, prije nego što sam izašao van s prvim filmom, osjećao sam se jako neugodno. To se u zadnje tri-četiri godine jako promijenilo. Ljudi se ovdje osjećaju ugodno. Nešto se pomaknulo i to ima veze sa smjenom generacija, ne samo autora nego i onih koji se bave Festivalom. Bez obzira na to što još puno toga treba unaprjeđivati i pomicati, atmosfera je postala jako ok. Mislim da je to plodno tlo da se ovdje napravi festival jači nego što netko može uopće zamisliti. Naročito kada imaš onaj prefiks 57! To je znak tradicije koja bi se morala iskoristiti. Nema razloga zašto Hrvatska ne bi imala užasno jak filmski festival, a ovaj bi to mogao postati.

NA VELIKOM PLATNU ARENE

Čovjek kod kojeg smo snimali film *Sedamdeset i dva dana* pekao je domaću rakiju i to takvu da se doslovno od jedne čašice zavrti u glavi. Tko zna što stavlja u to! Jednom smo se zeznuli pa smo trgnuli prije scene. Velika greška

razgovarao Janko Heidl

Kako je bilo naći se u društvu glumačkih legendi kao što su Rade Šerbedžija, Bogdan Diklić, Mira Banjac, Dragan Nikolić?

Imao sam veliku tremu: kako se uklopiti, kako naći humorni ključ? Ja imam svoj osjećaj za to, stariji glumci svoj. Onda sam odlučio pričekati da se svi skupimo, pa vidimo. Ipak je riječ o ljudima s više iskustva, majstorima. Morali smo naći sredinu koja, sudeći po reakciji publike u Puli, funkcionira. Imam osjećaj da smo uspjeli napraviti nepretenciozan film koji se sviđa publici, tako da sam na kraju vrlo zadovoljan. Divim se tim glumcima koji imaju toliku kontrolu nad onim što se događa. Točno znaju gdje je kamera, kako se trebaju postavljati... To je nevjerojatno. I ja imam nekog iskustva, ali kod njih je to fenomenalno. Kakav god bio njihov stil, posao rade s puno većom opuštenošću nego, recimo, ja. To im je normalno, u krvi im je. Lijepo je to vidjeti. Valjda ću i ja jednoga dana sve moći s lakoćom.

Koliko se rakijice popilo na snimanju *Sedamdeset i dva dana*?

Eh! Čovjek kod kojeg smo snimali pekao je domaću rakiju i to takvu da se doslovno od jedne čašice zavrti u glavi. Tko zna što stavlja u to! Jednom smo se zeznuli pa smo trgnuli prije scene. Velika greška.

Mijenjate li svoj lik u odnosu na ono što piše u scenariju?

Nisam još naišao na scenarij u kojem nisam poželio nešto promijeniti. Najviše zato da približim lik sebi, da mi bude

uvjerljiviji. Nisam dramaturg i ne mogu sagledati cjelinu, ali ako imam povjerenja u čovjeka s kojim radim, kažem što bih mijenjao u svojoj ulozi. U razgovorima tada ili dođemo do boljeg rješenja ili me uvjere da je to što piše točno.

Što ste promijenili u liku Milana u filmu *Majka asfalta*?

Nisam htio da nakraju ispadne psihopat. Htio sam da nađemo način kako prikazati čovjeka koji ima problem, a da nije lud. Stalno smo, primjerice, mijenjali kraj u kojem Milan razgovara s malim Brunom; držali smo ga otvorenim sve do dan-dva prije snimanja. U nekoj ranijoj verziji Milan tu poludi, vadi pištolj, žena se uplaši za dijete... Čak mi je i trganje lampica koje je ostalo u filmu bilo previše. I bilo bi mi draže da se ne čuje što mu mali šapne.

Postoji li neka važnija razlika na setovima mlađih redatelja kao što su Matanić i Šerbedžija u odnosu na onu kod veterana Grlića?

Kod Grlića sam snimao kratko, svega dva-tri dana. Koliko sam uspio primijetiti, vladala je više akademska atmosfera, svi šute, ozbiljni su, *tu se radi*.

Kao da radiš neki, ne znam, njemački film. Prvi put sam se susreo s time, na to nisam navikao. A Danilo i Matanić su opušteniji tipovi, kod njih je nekako vedrije. Meni više odgovara kad je opušteno.

Kakvi vas osjećaji vežu uz pulski Festival?

Kada sam glumio u *Svjedocima* Vinka Brešana, prvi put sam taj film pogledao u Puli. Šokiralo me kada sam na tom ogromnom platnu u krupnom planu, kratko očištanog i snimanog širokokutnim objektivom, vidio sebe i svoj nos od tri metra. Tada sam naučio da svaki svoj film moram pogledati prije Pule, da se u Areni ne bih morao držati za stolac.

Janko Popović Volarić, glumac u filmu *Majka asfalta*

KORAK NA VELIKO PLATNO

razgovarao Daniel Rafaelić

U filmu Dalibora Matanića uspjeli ste pokazati što je filmska gluma i riješiti se (očekivanog) tereta glumca iz sapunice.

Životni mi je san jednom čuti tu rečenicu. To mogu zahvaliti Dadi. Dao nam je veliku slobodu. I Mari (Mariji Škaričić, op.a.) također. Jako smo dugo probavali. Prvih šest mjeseci nalazili smo se na kavama i pivama, potom dva na dva Dado-Mare i Dado-ja, a onda i svi u troje i imali smo potpuno istu slobodu redukcije teksta pri probama. Ne u smislu improvizacije da mijenjamo određenu repliku, nego u smislu potpune promjene. Takva sloboda san je svakog glumca.

Jesu li probe ono što je glumcu najpotrebnije da bi dao maksimum?

U svom kratkom iskustvu doživio sam i puno proba u kojima se ništa ne događa. Treba znati voditi probe i probe trebaju biti smišljene na određeni način. Mora postojati određeni itinerer. Ovo su bile korisne probe, gdje se nije gubilo vrijeme. Probajući repliku ili scenu, pokušavali smo što dublje *zaderat*. Naravno, kad je počelo snimanje, otvorile su se mnoge druge stvari, ali bez proba ne bi ih ni bilo.

Zalijepe li probe na vas kao glumca emocije koje tumačite u

filmu, za razliku od sapunice, koja je više konfekcija pa je iskustvo kroz koje prolazite manje intenzivno?

Drugačije je. Ne bih htio govoriti protiv sapunica kao ni protiv jednog glumačkog žanra. Različito je kad učiš tekst za predstavu i kad učiš tekst za sapunicu. Scenu u sapunici znaš svega tridesetak sekundi nakon što si je snimio jer traži drugačiju vrstu memorije. Skačeš iz jednog u drugo i to je izvrzni trening – ali tog treninga nekad bude previše. Ovdje smo ulogu zajedno tražili. Glumac se tu osjeća fantastično.

Marija Škaričić, glumica u filmu *Majka asfalta*

POTPUNO PREDAVANJE

razgovarao Daniel Rafaelić

imam neki svoj odnos prema tome koji zapravo ne analiziram puno i promjenjiv je. Kad sam god pomislila da sam nešto shvatila i da znam kako što ide, svaka sljedeća prilika me demantirala i svaki sljedeći projekt bio bi nešto potpuno drugo.

Koliko su redatelji s kojima ste radili svjesni kakav glumački dar imaju pred sobom? Mislim da se dajete jako puno na filmu.

Što više radim, sve manje znam za drugi način nego *dati se*. Mislim da u cijelom životu, pa tako i u poslu, *ne dati se* pravo znači oduzimati sebi. Na neki način, kada daš sebe, ne iscrpljuješ se, ne mučiš se. *Davati se* znači naprosto biti tu, pokušati se izraziti na autentičan i opušten način. To je za mene vrlo bitno. Kad uspijem očistiti se od svih zahtjeva u glavi i presinga, kad uspijem biti jednostavna, ja sama dobijem jako puno. Tada ni nakon cijele noći snimanja nisam iscrpljena. Naravno, postoji tjelesni umor, ali nema grča. Kad nema grča, svi dobivaju.

Kod vas mi se sviđa što u svakom filmu u potpunosti promijenite osobnost, toliko se stopite s filmom da ga ne obilježite svojom izvanfilmskom osobnošću, nego ona apsolutno funkcionira unutar cjeline. Bio to Gibonnijev spot, Hribarov ili Matanićev film.

Nekako sam se u filmu dobro snašla, bez da sam to planirala. Sve je krenulo od filma *Ta divna splitska noć*. Prije njega bila sam u kazalištu i nisam imala neku veću priliku, i onda se dogodio taj film koji je značio pomak. Ne mogu reći što radim;

SJAJ SLAPA USPOMENA

Kad sam se popela na pozornicu u Areni, tresle su mi se noge jer su mi navrle uspomene. Bez obzira na to što neki hrvatski kritičari misle da je Arena izgubila nešto od glamura, glamur se vidi u ljudima. Nije glamur u crvenom tepihu. Glamur je već to da se publika vratila u tolikom broju

razgovarao Daniel Rafaelić

Ako bismo htjeli izbjeći tipična pitanja, najbolje bi bilo vratiti se u vrijeme kad ste radili sa Bogdanom Žižićem. Pula onda - Pula danas...

Za mene je Pula uvijek bila i ostala kulturni festival. Toliko je festivala, vlada festivalomanija, ali kad se kaže - Festival u Puli, čak i meni, poslije petnaest godina ludila koje nas je razdvajalo, nisam

vjerovala da ću doći ne samo u pulsku Arenu nego da ću ovdje imati film. Impresionirana sam kao da sam prvi puta tu. Tri sam puta nagrađena u Puli, ljetovala sa 15-16 godina u Rovinju, tako da sam pratila cijeli repertoar sa velikim zvijezdama. To je bilo zaista gala – otići u pulsku Arenu nešto je značilo. Međutim, čini mi se da Arena poprima stari sjaj, a taj sjaj čini publika. Vidi se da je publika kultivirana i da postoji kulturna klima koja se jako osjeća. Osjećam publiku bez obzira gdje je – u nekom malom mjestu ili radničkom domu itd. Kad sam se popela na pozornicu u Areni, tresle su mi se noge jer su mi navrle uspomene. Bez obzira na to što neki hrvatski kritičari misle da je Arena izgubila nešto od glamura, glamur se vidi u ljudima. Nije glamur u crvenom tepihu. Možete proći crvenim tepihom i imati grozan film. Glamur je već to da se publika vratila u tolikom broju, da više ne postoje barijere hoće li doći glumci iz Srbije u Hrvatsku ili obratno, nego ćete u svakom filmu vidjeti glumce iz svih republika. Kultura je među prvima otvorila te zgrade – te zabrane. Za nama će kaskati i politika, privreda i sve ostalo. U biću je umjetnika da je slobodan i da tu

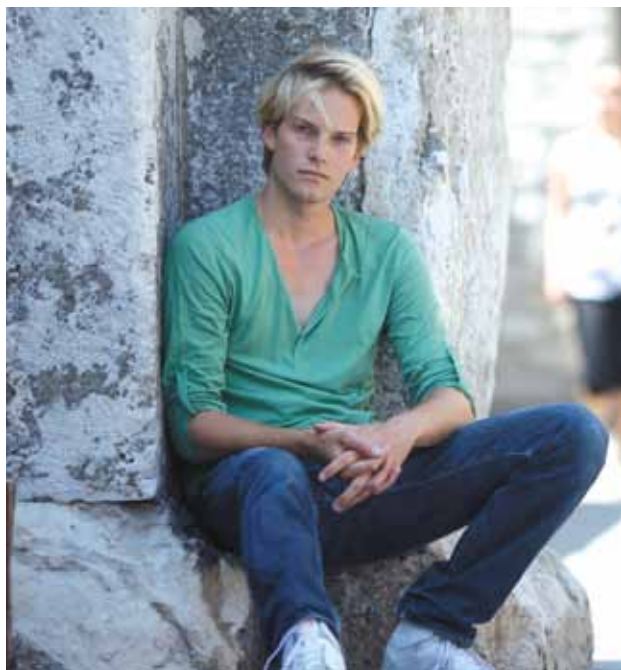
hipoteku ne nosi. Vidim po pljesku kako je vaša publika prihvatila glumce iz Srbije, Bosne, Makedonije, što znači da se u ljudima ništa nije promijenilo. Kulturni prostor je ostao kulturni prostor. Počlašćena sam i zahvalna da je nađen prostor i mogućnost da dođem ponovno u Pulu. Trebala sam sada biti na festivalu na Paliću, ali sam ih zamolila za razumijevanje. Zahvalna sam publici jer me prepoznala.

Prošle godine na Festivalu prikazali smo kolaž filmova Bogdana Žižića. Kad ste se pojavili vi, a zatim i Pavle Vujisić, u Areni su bile ovacije.

Sa Bogdanom imam vrlo lijepe uspomene. Radili smo dio filma *Ne naginji se van* u Frankfurtu, drugi u Hrvatskoj i tada sam se prvi put srela s Ivom Gregurevićem, tada mladim i perspektivnim glumcem. Ujedno sam i prvi put radila u inozemstvu, tako da je sve bilo jako uzbudljivo. Bogdan je miran redatelj, *tih rijeka koja brege dere*, zahtjevan, tako da sam bila jako iznenađena kada sam za taj film dobila Arenu. Sada sam ga ponovno srela i čitav krug se zatvorio.

KAMERA NE HVATA SVE

Francuski glumac Andy Gillet, jedan od inozemnih gostiju ovogodišnjeg Festivala igranog filma u Puli gdje se predstavio kratkometražnim filmom *Vječna mladost*, šarmantan je sugovornik i vrlo fotogenična osoba te ne čudi da se uz glumu neko vrijeme vrlo uspješno bavio poslom fotomodela

razgovarao Goran Ivanišević

Glumac ste i fotomodel. Koja je karijera započela prije?

Kada sam došao u Pariz kako bih upisao glumačku školu, počeo sam se baviti poslom fotomodela, tako da se može reći da sam karijeru fotomodela započeo prije no glumačku. Volim putovati i upoznavati nove ljude, a posao fotomodela to mi je i omogućio. Novcem koji sam tako zaradio plaćao bih sate glume.

Danas se poslom fotomodela bavite tek sporadično.

Da, i to uglavnom ne na francuskom tržištu. Razlog tomu prilično je banalan. Većina redatelja u modelima vidi samo lijepa lica i nije im spremna ponuditi izazovnije glumačke zadaće, te sam morao odabrati. Nisam dvojio i odabrao sam glumu.

U vašoj filmografiji izdvaja se film *Ljubav Astreje i Celadona* koji je

režirao veliki Eric Rohmer. Kako je došlo do te suradnje?

Rohmerova producentica Françoise Etchegaray vidjela je produkciju glumačke škole, zapazila me i preporučila redatelju, koji me pozvao na razgovor. Razgovor je trajao skoro dva sata tijekom kojih gotovo i da nismo razgovarali o filmu nego o umjetnosti općenito. Rohmer je želio provjeriti jesmo li na istoj *valnoj duljini*, odnosno hoće li od mene moći dobiti ono što je mislio da je potrebno za tumačenje lika Celadona. Na kraju me zamolio da

pročitam dio teksta na starofrancuskom i dobio sam ulogu. Bila je to jedna od najugodnijih, a zasigurno najmanje stresnih audicija u mojoj karijeri.

Kako je bilo na samom snimanju?

Rohmer nije redatelj koji glumcima daje precizne i stroge upute. Obično bismo tijekom prijedpodneva uvježbavali neku scenu na lokaciji, dok bi on promatrao. Potom bi razmjestio kamere i prizor snimio onako kako je zamislio. Najčešće bez ponavljanja. Kako smo glumili na starofrancuskom, takav je način snimanja zahtijevao veliku koncentraciju.

Koji vam je od ta dva redateljska pristupa bliži?

Volim na snimanje doći temeljito pripremljen, znati ne samo tekst nego i pozadinu lika koji tumačim, sve o vremenu u kojem se odvija radnja i mnoštvo ostalih detalja. No kada dođem na set, želim sve to *zaboraviti*

i otvoriti se prema ostalim glumcima i dopustiti da iz nas izađe prava magija. Kamera nažalost ne uspijeva uvijek uhvatiti sve što se dešava na setu. Primjerice, kada bi Stéphanie Crayencour koja glumi Astreju zapjevala, na setu bi sve utihnulo, a to se ne osjeti u tolikoj mjeri u samom filmu.

Kako je bilo snimati *Vječnu mladost*?

Prilično naporno, jer smo snimali uglavnom noću i usred zime, a kad živa na termometru ode u minus, biti više sati na hladnoći nije baš najugodnije. No to se sve zaboravi kad je konačni rezultat dobar.

Nastupali ste u kazalištu.

Želio bih ponovo glumiti u kazalištu, no prava se prilika otvara rijetko. Kako nisam akademski školovan glumac, vrata subvencioniranih kazališta u kojima se radi većina projekata koji me zanimaju teško se otvaraju. Ponude pristižu iz privatnih kazališta, no riječ je uglavnom o komercijalnim projektima u kojima rijetko pronalazim dovoljne glumačke izazove.

Upravo ste završili snimanje filma *U potrazi za izgubljenim vremenom*.

Riječ je zapravo o filmu koji je zbog opsežnosti radnje podijeljen u dva zasebna filma. Odglumio sam Proustovog najboljeg prijatelja.

Redatelji vas uglavnom vide u kostimiranim ulogama. Postoji li uloga koju biste željeli zaigrati?

Ako govorimo o kostimiranim ulogama, onda je to zasigurno Dorian Gray. Sviđaju mi se likovi koji imaju više slojeva i nisu ni crni ni bijeli. S druge strane, volio bih konačno ulogu i u filmu suvremene tematike.

57. PULA, DAN PETI

Neka ostane među nama u Areni

Ostavljani u Areni

Novi kratki hrvatski igrani filmovi u Kinu Valli

Master Class Dade Valentića u Circolu

Najbolja mjesta u Areni

Gledatelji o filmu *Neka ostane među nama*

Božica Vešligalj

Film mi se veoma svidio. Jako je dinamičan, pun duhovitih dijaloga. Na sjajan način prikazuje situacije iz života.

Branko Vešligalj

Sjajan film, definitivno se nisam dosađivao. Rajko Grlić i Ante Tomić odradili su odličan posao. Miki Manojlović je fenomenalan.

Davor Pliško

Dobar film, ali za mene nešto prespor. Trebalo se sve malo ubrzati. Kadrovi i fotografija su dobri, glumci zadovoljavajući. Nije mi baš humorističan.

Jadranka Bajić-Lupa

Dobar film, no scenarij me pomalo podsjeća na španjolske sapunice. Manojlović je odlično izveo ulogu do kraja. Sve u svemu, film je veoma zanimljiv.

Ivana Vidulin

Odličan film, vrlo dobri glumci i jako zanimljiva radnja. Ovo je jedan od boljih filmova koje sam pogledala u zadnje vrijeme, same pohvale.

anketirala Lucija Mulalić

Gledatelji o filmu *Ostavljeni*

Anka Kovač-Augustiny

Film je dobar, tematika zanimljiva. No, nedostaje mi *surprise* efekt, a i problemi socijalne degradacije društva prouzrokovani ratom, samo su dotaknuti.

Samuel Augustiny

Film je dobar, no čini mi se da je namijenjen samo publici s ovih prostora, osobno mi se teže povezati s temom pošto nisam ratno dijete. Gluma je dobra, način snimanja klasičan no zadovoljavajući.

Krešimir Krtalić

Film mi se veoma svidio. Tematika je odlična i veoma prikladna za ovo vrijeme. I glumačka izvedba je jako dobra.

Ivana Krtalić

Odličan film. Izvršni glumci, pogotovo mladi Tony Grga. Tema je tužna i žao mi je što završava pomalo neriješeno.

Sabina Dolinšek

Jako dobar film, no nije ono što sam očekivala. Mislim da će se više orijentirati na dječakovu potragu za majkom. Dobro je odglumljeno.

anketirala Lucija Mulalić

Gledatelji o filmu *Predstava*

Ivana Varvodić

Film mi se jako svidio, osobito nekoliko scena koje su me dirnule i izazvale emocije. U svakom slučaju, netko je to dobro napravio. Mislim da je to cilj filma. Lijepo je i snimljen također.

Đorđe Jandrić

Poznajem redatelj rad od malih nogu, i film je dosljedno njegov, iznimno autorski. Kao cjelina stoji, sviđa mi se. Glumci su mladi pa samim tim i simpatici. Izdvojio bih odličnu Vandu Boban i malog Luku.

Maja Ivišić

Svidio mi se način usporedbe jedne situacije u međuljudskim odnosima i paralela s aktualnim događanjima, kao i kombinacija dokumentarnog i igranog filma. Redatelj nas je dobro uvukao u priču, a glumci, iako mladi, izuzetno su dobri. Napetost i proživljavanje likova potiču na razmišljanje, što je svakako pozitivno.

anketirala Iva Cikojević

Nagrada Fabijan Šovagović Društva hrvatskih redatelja za glumca ili glumicu čije je djelovanje ostavilo trag u povijesti hrvatske kinematografije ove je godine pripala Ani Karić. Nagrada će biti svečano uručena u petak 22. srpnja u 21,30 sati u Areni, a konferencija za novinare održat će se također u petak u 13,30 sati.

Tony Grga, glumac u filmu *Ostavljeni*

UZORI SU MI MIRA FURLAN, MIRSAD I ZIJAH

razgovarala Sandra Mardešić

Najmlađi član filmske ekipe *Ostavljenih* dobro se uklopio u festivalsku atmosferu te nakon projekcije u pratnji roditelja čak i tulumario do sitnih sati.

Kako ti je bilo gledati film u Areni, na velikom platnu?

U početku mi je bilo neugodno ispred toliko ljudi, no naviknuo sam se. Super mi je što je bilo puno više ljudi nego u kinu u Karlovyim Varyima. Iznenadilo me kad su počeli prozivati sve, i producente i montažere, a ja ostao zadnji. Mislio sam da su me zaboravili, pa kad su me zadnjeg prozvali, bilo mi je pravo drago.

Kako su te odabrali za ulogu?

Prijavio sam se na audiciju u školi, ali nisam očekivao da će me odabrati,

bilo je 2000 djece. Kad sam ušao u uži izbor, nisam mislio da će mi dati glavnu ulogu. U početku je sve bilo zabava, a poslije ozbiljnije; stvarno sam shvatio lik.

Kako ti je bilo na snimanju, kako si se slagao s ekipom?

Nekad je bilo teško, zaspao bih na noćnim snimanjima. Ekipa mi se jako svidjela. Super mi je bilo s Mirsadom i Zijahom. Oni su mi uzori. Ali Mira Furlan je – *vau*. Gledao sam je u seriji *Lost* i nisam mogao vjerovati da s njom glumim. Ona je zakon.

Namjeravaš li postati glumac?

Da, sigurno. Nakon ovoga definitivno upisujem glumačku akademiju. Imam podršku i filmske ekipe i roditelja.

Noa Nikolić, glumac u filmu *Majka asfalta*

MALI VELIKI PROFESIONALAC

razgovarala Sandra Mardešić

Osmogodišnji Noa Nikolić poput pravog profesionalca hrabro je zauzeo mjesto pokraj svog redatelja Dalibora Matanića, u čijem filmu *Majka asfalta* glumi dječaka Brunu

Voliš li glumiti, je li ovo tvoj prvi film?

Ne, već sam radio nekoliko reklama i glumio u filmu *Jutro poslije* s Dancima. Volim glumiti jer tako upoznaš nove ljude i možeš puno naučiti.

Učiš li glumu?

Da, idem u ZKM. I mislim da ću upisati Akademiju kad narastem.

Kako ti je bilo na snimanju, je li ti bilo teško rano ustajati?

Ponekad da, jer sam išao spavati u sedam, ponekad i kasnije, a ustajao

u pet ujutro. Super mi je bilo snimati scenu bijega noću na minus četrdeset. Ponavljali smo je puno puta, ali je bilo *cool*.

Tko ti je bio najbolji na setu?

Dado (Dalibor Matanić, op.a.). On mi je najbolji. Luđak. Voli se šaliti, stalno se šali.

Je li govorio kako moraš glumiti?

Da, razgovarali bismo. Kad bi rekao da ponovim scenu, ja bih ponovio.

Jesi li puno izostao iz škole?

Da, imam 137 neopravdanih sati, ali sam svejedno prošao s pet.

U kakvom bi sljedećem filmu htio glumiti?

Akcijskom. Već su me angažirali za znanstveno-dokumentarnu emisiju o Suncu, a imam i druge ponude.

Medijski pokrovitelj Pula Film Festivala

JutarnjiLIST

JEDNOSTAVNO BOLJI!

Umjetnost tik do vas.

KulTurist

- ZagrebDox (28.02. - 07.03.2010.)
- Kazalište Ulysses (10.07. - 22.08.2010.)
- 56. splitsko ljeto (14.07. - 14.08.2010.)
- 57. Festival igranog filma u Puli (10.07. - 24.07.2010.)
- Vukovar film festival (25.08. - 29.08.2010.)

Više informacija saznajte na kulturist.tportal.hr

Živjeti zajedno

T Com

ARENA

TURIST

Your authentic holiday in Croatia

«It's a great thing when you realize you still have the ability to surprise yourself.»

Pula - Rijeka - Zagreb - Karlovac - Zadar - Dubrovnik
RIO Pula, Trg Prvog Svibnja 4
www.rio-rijeka.hr

BANK

Slijedite svoje snove!

www.hypo-alpe-adria.hr

DANAS NA PROGRAMU

2 SUNČANA DANA

Arena, 21:30 sati

Par inozemnih turista ljetuje na Jadranu, no odmor im ne pomaže izglediti nesuglasice nego se stvari dodatno zakompliciraju...

U drami redatelja i scenarista Ognjena Sviličića u glavnim ulogama nastupaju Maya Sansa, Bristol Pomeroy, Leon Lučev i Sylvia Kristel.

SVI NA WOODSTOCK

Arena, 23:00 sata

Film nadahnut životnom pričom Elliota Tibera koji je igrao ključnu ulogu u organizaciji kulturnog glazbenog festivala Woodstock 1969...

U komediji Anga Leeja u glavnim ulogama nastupaju Demetri Martin, Dan Fogler, Imelda Staunton i Liev Schreiber.

SAMAC

Kino Valli, 16:00 sati

Sredovječni sveučilišni profesor prisjeća se umrlog dugogodišnjeg partnera te iznova otkriva ljepotu sitnica svakodnevice...

U drami slavnog modnog kreatora Toma Forda u glavnim ulogama nastupaju Colin Firth, Julianne Moore, Nicholas Hoult i Matthew Goode.

LOVAC OBLAKA

Kino Valli, 18:00 sati

U baru gotovo napuštena grada nekadašnji lovac oblaka, jedan od onih koji su pokušali uloviti oblake i osigurati hlad te tako pomoći čovječanstvu, priča svoju priču.

U ZF drami Mihe Knifca, nastaloj prema stripu Tomaža Lavriča, u glavnim ulogama nastupaju Emil Cerar, Elena Pečarič, Boris Cavazza i Marjan Baloh.

9:06

Kino Valli, 18:00 sati

Policijski inspektor rastrgana privatnog života istražuje neobično samoubojstvo, a istraga postupno postaje njegova opsesija...

U kriminalističkoj drami Igora Šterka u glavnim ulogama nastupaju Igor Samobor, Labina Mitevska, Silva Čušin i Pavle Ravnohrib.

DANAS NA FESTIVALU

PETAK, 23.7.

9:30 KINO VALLI

projekcija za novinare i akreditirane
Dva sunčana dana, 78',
O. Sviličić

11:00 KINO VALLI

projekcija za novinare i akreditirane
Slika Doriana Graya, 112',
O. Parker

13:00 CIRCOLO

Festivalske konferencije za novinare:
1. ekipa filma *Dva sunčana dana*,
2. Ana Karić,
nagrada Fabijan Šovagović

16:00 KINO VALLI

Samac, 100'

18:00 KINO VALLI

Lovac oblaka, 15',
9:06, 72'

18:00 CIRCOLO

Master class C. Čermak, V. Černjul

20:00 KINO VALLI

Dani hrvatskog filma, 56'

21:30 ARENA

Dva sunčana dana, 78',
O. Sviličić

21:30 PORTARATA

Program hrvatskih kratkih igranih filmova

23:00 ARENA

Svi na Woodstock, 120'

23:30 CIRCOLO

Dogma koncert, Medea vina zabava

Ocjene Publike

Neka ostane među nama: 4,19
Ostavljani: 4,03

Trenutni poredak:

1. *Sedamdeset i dva dana*: 4,59
2. *Na putu*: 4,45
3. *Neka ostane među nama*: 4,19
4. *The Show Must Go On*: 4,08
5. *Ostavljani*: 4,03
6. *Šuma summarum*: 4,02
7. *Neke druge priče*: 3,93